

Arrest

nr. 309 349 van 8 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 april 2024.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 juni 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van zijn beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Het feit dat verzoeker geen idee had van de toekenning van de vluchtelingenstatus, geeft aan dat hij berustte in zijn lot en weinig stappen heeft ondernomen om informatie te krijgen over de stand van zaken in zijn dossier. Gelet op het feit dat hij niet op de hoogte was van de status die hij er verkregen had, heeft verzoeker dan ook nooit de middelen die het recht en zijn status in Spanje hiertoe bieden terdege gebruikt. Hij toont derhalve niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Spanje. Verzoeker verliet Spanje overigens reeds na twintig dagen om door te reizen naar België.

In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die in Spanje internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekken. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Spanje. Waar verzoeker nood heeft

aan psycho-medische ondersteuning zoals blijkt uit de bijgebrachte medische attesten, toont hij niet aan dat hij hiervan in Spanje verstoken zal blijven. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Spanje hiertoe biedt terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer verhinderd zou zijn zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Spanje.

5. Waar verzoeker zich de vraag stelt of hij nog bescherming geniet bij terugkeer naar Spanje, blijkt in casu het volgende.

Volgens de gegevens in het administratief dossier werd hem op 7 april 2022 de vluchtelingenstatus toegekend in Spanje (AD CGVS, brief Italiaanse asielinstanties d.d. 24 februari 2023).

De Raad wijst er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Spanje heeft verlaten kan niet worden afgeleid dat hij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. De loutere bewering dat hij zelf contact heeft opgenomen met de Spaanse ambassade om hierover verdere informatie en duiding te bekomen, doch waarop vooralsnog geen antwoord zou zijn gevolgd, bevat evenmin concrete indicaties in deze zin.

Verder blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan een vluchtelingenstatus, 5 jaar geldig zijn (Aida "Country Report: Spanje" update 2022, p. 149). Verzoekers Spaanse verblijfsdocumenten zijn heden derhalve nog steeds geldig. In de mate verzoeker deze verblijfsdocumenten niet in zijn bezit heeft nu hij verklaart Spanje te hebben verlaten vooraleer hij kennis heeft genomen van de bescherming die er hem verleend werd, toont de verzoeker niet aan dat hij deze niet alsnog kan verkrijgen, noch blijkt dit uit de landeninformatie die hij voorlegt.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met redenen aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Spanje alsook zijn verblijfsdocumenten nog steeds geldig zijn, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Spanje en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

6. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen.

7. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

8. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 juni 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1626 legt de eed af en tolkt Pashtou

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Adv VzP bevestigt dat VzP van Kandahar is en Afghanistan verliet in dec. '21 omwille van de taliban. Ze reisde over Iran, Dubai via een Afrikaans land naar een opvangcentrum in Spanje van waaruit ze naar België vertrok. Hier heeft ze een gehuwde dochter van 24 jaar die goed voor haar zorgt want ze heeft zware medische problemen. Ze nam contact op met de ambassade van Spanje om haar status te kennen aldaar, maar er kwam nooit enig bericht. Ze vraagt rekening te houden met haar netwerk hier en haar gezondheidstoestand. Ze heeft de affectieve steun van haar dochter nodig, alleen kan ze niets gaan doen in Spanje. VzP bespreekt haar medische problemen die ze ook op het Klein Kasteeltje heeft aangegeven: dermate hoofdpijn dat ze alle mogelijke tests wil ondergaan want de hoofdpijn is soms zo ondragelijk dat ze al van de trap gevallen is en een arm en tenen gebroken heeft. Ze heeft pas na 1,5 jaar vernomen dat ze een 20 dagen in Spanje zou zijn geweest en er erkend zou zijn op 7 april 2022. Ze ziet het helemaal niet zitten om na 2 jaar verzorgd te zijn door haar dochter alleen naar Spanje te moeten en er opnieuw te moeten beginnen: dit betekent een rampzalig tijdsverlies: de tijd verloopt en haar echtgenote en intussen bijna meerderjarige kinderen moeten overleven in Afghanistan. Zij wil hen het liefst zo snel mogelijk naar hier halen. Vrouwen in Afghanistan zijn rechteloos, maar Spanje zal de gezinshereniging niet garanderen nu het

jaar om zonder voorwaarden tot gezinshereniging over te gaan verlopen is. Tot slot stelt VzP nog liever terug te gaan naar Afghanistan dan naar Spanje terug te moeten."

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 april 2024.

5.1. Zijn betoog betreft grotendeels een herhaling van eerder afgelegde verklaringen en al voorheen aangehaalde argumenten, zoals omtrent zijn medische situatie en het feit dat hij in België wil blijven omdat zijn meerderjarige dochter hier woont, elementen waarmee al terdege rekening werd gehouden. Verzoeker gaat echter niet concreet in op, doch also voorbij aan de grond(en) van de beschikking en hij slaagt er dan ook niet in de inhoud ervan in een ander daglicht te plaatsen. Het doel van de vraag tot horen bestaat er precies in om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, doch verzoeker blijft hier echter in gebreke.

5.2. Een verzoek/de procedure verzoek om internationale bescherming, zoals *in casu* dat van verzoeker, heeft als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die verklaren in hun land van herkomst, in verzoekers geval Afghanistan, dan wel land van gewoonlijk verblijf een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te koesteren of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

5.3. Verzoeker betwist (ter zitting) niet dat hij reeds internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, meer bepaald Spanje. Om die reden dient niet zijn situatie in zijn land van herkomst Afghanistan, doch wel die in Spanje te worden onderzocht en beoordeeld.

De opmerking ter zitting dat verzoeker contact opnam met de ambassade van Spanje om zijn status te kennen aldaar, maar er nooit enig bericht kwam, werd door hem al eerder aangehaald, doch verzoeker laat totaal na in te gaan op hetgeen hierover wordt opgemerkt in de beschikking, meer bepaald in punt 5. Die betreffende vaststelling blijft derhalve, bij gebrek aan enige concrete repliek hiertegen, onverminderd gehandhaafd.

De Raad herhaalt en beklemtoont dat, gelet op de informatie die voorligt, met reden kan worden aangenomen dat verzoeker zijn internationale beschermingsstatus in Spanje alsook zijn verblijfsdocumenten nog steeds geldig zijn, en niets er op wijst dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Spanje en hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

5.4. Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, in punt 3, komt het verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen, doch blijft hij hiertoe in gebreke. De door verzoeker ter zitting aangebrachte argumenten en elementen zijn niet van aard thans anders te doen oordelen.

5.5. Verzoeker heeft Spanje al verlaten nog voor hij er internationale bescherming kreeg toegekend. Dienaangaande wordt in de beschikking o.a. opgemerkt: *"De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Het feit dat verzoeker geen idee had van de toekenning van de vluchtelingenstatus, geeft aan dat hij berustte in zijn lot en weinig stappen heeft ondernomen om informatie te krijgen over de stand van zaken in zijn dossier. Gelet op het feit dat hij niet op de hoogte was van de status die hij er verkregen had, heeft verzoeker dan ook nooit de middelen die het recht en zijn status in Spanje hiertoe bieden terdege gebruikt. Hij toont derhalve niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Spanje. Verzoeker verliet Spanje overigens reeds na twintig dagen om door te reizen naar België".*

5.6. Wat betreft het argument ter zitting dat verzoeker, omwille van zijn gezondheidssituatie, alleen niets kan gaan doen in Spanje, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker nooit een periode, en zelfs niet één dag als statushouder in Spanje heeft geleefd. Verzoeker toont met een dergelijke algemene stelling, die dus niet op enige eigen ervaring berust, dan ook niet aan dat hij er als statushouder zijn rechten niet zou kunnen laten gelden. Hij heeft dit nooit geprobeerd en maakt dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat dit niet mogelijk zou zijn.

Wat betreft zijn gezondheidsproblemen werd er al eerder in de beschikking op gewezen dat in zoverre verzoeker nood heeft aan psycho-medische ondersteuning zoals blijkt uit de bijgebrachte medische attesten,

hij niet aantoont dat hij hiervan in Spanje verstoken zal blijven. Bovendien wordt herhaald en benadrukt dat het verzoeker toekomt om de middelen die het recht en zijn status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont aangezien hij deze nooit heeft aangewend, aangezien hij Spanje al verliet nog voor hij er internationale bescherming verkreeg. Verzoeker heeft de in Spanje beschikbare mogelijkheden dan ook niet, laat staan afdoende benut en uitgeput.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij in Spanje geen toegang zou hebben tot gezondheidszorg, tewerkstelling en huisvesting. Dat in België zijn gehuwde dochter van 24 jaar oud goed voor hem zorgt, toont niet aan dat verzoeker voor zijn medische problemen niet geholpen zou kunnen worden in Spanje en dat hij er geen leven kan ontplooien.

Er wordt *in casu* wel degelijk rekening gehouden met verzoekers gezondheidstoestand en zijn netwerk in België, doch zoals al eerder opgemerkt dient verzoekers situatie in Spanje te worden onderzocht en beoordeeld, waarbij het hem toekomt om aan te tonen dat hij zich niet (meer) zou kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en dat hij er zijn rechten niet of niet meer in die mate zou kunnen laten gelden (dat) en (dusdanig dat er) een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt, hetgeen verzoeker evenwel niet aantoont.

Indien verzoeker een verblijfsrecht in België wenst te bekomen omwille van zijn familiale situatie, met name de aanwezigheid van een meerderjarige dochter die hier verblijft, dient hij hiervoor gebruik te maken van een andere procedure dan de procedure verzoek om internationale bescherming. De procedure verzoek om internationale bescherming heeft immers een ander opzet, zoals hoger reeds werd toegelicht.

5.7. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Spanje, of waardoor hij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.8. Wat betreft de opmerking ter zitting dat Spanje verzoeker geen gezinshereniging zal garanderen, blijkt uit niets dat verzoeker ooit enige stap heeft gezet om bij de Spaanse autoriteiten een procedure gezinshereniging op te starten. Zijn opmerking dat hem dit geweigerd zal worden, berust dus louter op een algemene bewering die niet op enige eigen ervaring steunt. Bovendien volstaat een eventuele weigering hiertoe van de Spaanse overheid niet om te besluiten dat verzoekers situatie (bij terugkeer) in Spanje er een is van zeer verregaande materiële deprivatie. Bovendien toont verzoekende partij evenmin aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien zij meent dat haar recht op gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen geschonden zou zijn. Tenslotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden.

De opmerking van verzoeker ter zitting dat hij nog liever teruggaat naar Afghanistan dan naar Spanje terug te moeten, doet geen afbreuk aan de in de beschikking gedane vaststellingen en beoordeling inzake zijn situatie als statushouder in Spanje.

5.9. Verzoekers reisweg naar Europa doet niet ter zake. Het heeft geen betrekking op zijn situatie in Spanje, waar hij internationale bescherming geniet.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffie

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS